

MONDAY, 8 SEPTEMBER 2014

Άναγνώσεις...

Άλέξανδρος Μ. Σταυρόπουλος, Σταθμοί άναψυχής, Άθήνα 2014, σσ. 26

Μέ συγκίνηση θυμάμαι τὰ μαθήματα Ποιμαντικής που μάς παρέδιδε στη Σχολή ό κατά πάντα σεβαστός και φιλότιμος Καθηγητής, ό κύριος Άλέξανδρος Μ. Σταυρόπουλος. Γιατί ήταν μαθήματα με ψυχή, άφοϋ κυριαρχούσε ό διάλογος και ή έρευνα πάνω στο καίριο ζήτημα της Ποιμαντικής: αυτής που καλούμασταν νά την μεταποιήσουμε από θεωρία σε πράξη, όταν θα είσοδεύαμε στον Κλήρο.

Έχουν περάσει περίπου σαράντα χρόνια από τότε κι ή νοσταλγία εκείνων τών παραδόσεων άκόμα άπομένει φρέσκια μέσα μου. Όπως και ή εύγνωμοσύνη μου άπομένει άμείωτη στο τίμιο πρόσωπο του Καθηγητού μου, γιατί με συνέδραμε τότε νά γράψω την πτυχιακή μου έργασία πάνω στο θαυμάσιο μυθιστόρημα του αείμνηστου Τάσου Άθανασιάδη, Η Αϊθουσα του θρόνου: ένα βιβλιο που δέν τó ξεπερνάς εύκολα.

Τότε κατάλαβα και την εύαισθησία του Καθηγητού μου, ή όποία άρχισε σιγά-σιγά νά διαφαίνεται και στα δημοσιεύματά του στον ΕΦΗΜΕΡΙΟ με τον τίτλο «Στιγμιότυπα και περιπλανήσεις σε δρόμους ποιμαντικής διακονίας».

Μια εύαισθησία που περιπλανιέται σε πολλά γραπτά του και τώρα πια με την έκδοση της ποιητικής του συλλογής πιστοποιειΐται και φωτίζεται. Γιατί οι «Σταθμοί άναψυχής» είναι μια σειρά ποητικών του δοκιμών, που γράφτηκαν στο περιθώριο τών Πανεπιστημιακών του καθηκόντων και ένασχολήσεων, άλλα και τών έπιστημονικών του συγγραφών. Έδω πια δέν ύπάρχει μήτε ύλικό άποδελτίωση, μήτε και βιβλιογραφία. Υπάρχει ώστόσο συναισθηματική φόρτιση, λεπτότητα αίσθημάτων, σιωπηλή ένατένιση του μέσα σου κόσμου και προσπάθεια μεταφοράς του όλου σου ψυχισμού στο χαρτί, με γράμματα, με λέξεις - αυτά τὰ ιερά σημάδια που άποκωδικοποιούν τὰ αίσθήματά μας και παράλληλα μετρούν τον δείκτη της εύαισθησίας μας.

«Σε μια διαδικασία συγγραφής συνάζεις τότε θραύσματα της μνήμης, θύμησες παληές, άνεξίτηλες: σκόρπια γραψίματα σε λησμονημένα τετράδια που χρόνια ύφαίνονταν μέσα σου» (σελ. 7)

Θα μάς πεΐ σημειώνοντας παράλληλα και τὰ άκόλουθα: «Η έπικαιρότητα με όλα τὰ συμβαίνοντα σε προκαλεί νά κάνεις κάποια σχόλια, ποιμαντικά ή όχι. Τὰ καταγράφεις σε κρυφά ή φανερά ήμερολόγια καταστρωμάτων ή κάτω στρωμάτων» (σ. 7). Για νά έλθει έπειτα ή σειρά της έπιλογής - έπεξεργασίας, ή όποία και φανερώνει στη συνέχεια τó άποτέλεσμα: του ποιητικού λόγου, που αυτή τή φορά είναι μια γνήσια προβολή του μέσα του κόσμου, που συνειδητοποιειΐ και άποφαιίνεται:

«Μελέτησε τὸ θάνατο ὅσο καιρὸς,
γιὰ ν' ἀνασταίνεις -νὰ γιορτάζεις καθὼς λένε τὴν Ἀνάσταση- καὶ νὰ ἀνίστασαι τὴ κάθε μέρα
τῆς ζωῆς σου» (σ. 23)

Τῆς ζωῆς σου μέσα στὸν Κόσμο, ἀσφαλῶς.

Κόσμου, ποὺ στολίζεται μὲ τὴν ἀρετὴ τῆς νήψεως, τὴν ὁποία τοῦ προσπόρισαν οἱ Γέροντες
ποὺ συνειδητὰ καὶ ἐν εὐγνωμόνῳ διαθέσει τοὺς τιμᾶ μὲ δύο αὐτοβιογραφικά, ἐπιτάφια
ποιήματα (βλ. σελ. 20-21). Κι ἐδῶ θέλω νὰ προσθέσω καὶ κάτι ποὺ ἀποδεικνύει τὸν
ὀρθόδοξο νηπτικὸ ὄπλισμό τοῦ Καθηγητοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ὁ κ. Καθηγητὴς πρὶν ἀπὸ χρόνια ἔγραψε τὸ περισπούδαστο ἐγχειρίδιο «Ὁρθόδοξη
Συμβουλευτικὴ Ποιμαντικὴ» (σὲ νεότερη ἔκδοση βλ. Ἄρμος 2012).

Εἶναι ἓνα τέλειο ἐπιστημονικὸ σύγγραμμα, μοναδικὸ θὰ ἔλεγα στὴν Πανεπιστημιακὴ μας
Κοινότητα. Μετὰ τὴ δημοσίευση, λοιπόν, τῆς ποιητικῆς αὐτῆς συλλογῆς πολλοὶ εἶναι
ἐκεῖνοι ποὺ κατάλαβαν ὅτι ὁ κ. Καθηγητὴς πρῶτα ἔζησε τὴ συμβουλευτικὴ κι ὕστερα τὴν
ἔγραψε. Καὶ δὲν τὰ ὑποθέτω ὅλ' αὐτά.

Ὁ ἴδιος τὰ λέει:

«Σοφὰ μᾶς ὀδηγοῦσες, ἄλλους πιὸ αὐστηρὰ

Κι ἄλλους πιὸ παρακλητικὰ καὶ παρήγορα.

Τὸ μέτρο καὶ ἡ μέτρηση ἀρχές σου βασικές» (σ. 22)

Σᾶς εὐχαριστοῦμε, ἀγαπητέ μας Διδάσκαλε καὶ γι' αὐτὸ τὸ νέο μάθημα.

Ἀναμένουμε δὲ μὲ τὴν ἴδια συγκίνηση τὴν ἐπόμενη παράδοσή Σας.

π. Κων. Ν. Καλλιανός